

Spansk bjergluft, Kildevand og fadølsbamser.

Afsted det går.

Seks Frederikshavnere (Se præsentation sidst i artiklen) sammen med en flok Århusianere, samt andre søndenfjords cykelmotionister er tilsyneladende en god Cocktail. Undertegnede deltog i hvert tilfælde med stor fornøjelse for 4. gang i "Group Bendigs" forrygende tur til de spanske bjerge 50 km nordøst for Barcelona.

Efter et års pause pga. flytteri vendte jeg tilbage til turen, men intet var forandret. Vi mødtes tidligt Fredag morgen hos Tenna med vore kufferter og papkasser med cykel og HP bragte os sikkert til turens startsted musikhuset i Århus. Her blev stuvet vi sammen med 40 andre motionister i den store dobbeltdækker bus med "Komfortsæder" og kørte fra Århus til Hotel Mercury nonstop. En lang tur på godt 30 timer.

De første forberedelser

Lørdag kl. 14 er cyklerne igen skruet sammen, nogen bedre end andres (Tenna) og de fleste er klar til at trille op ad rampen ved hotellet og køre den første såkaldte Jordbærtur. Resten af ugen foregår i den vante rytme, med et helt forrygende sommervejr i bjergene omkring Barcelona. Jeg vil derfor nøjes med at skrive lidt om en enkelt dag, hvilken også billederne afspejler. Det var turen torsdag med "blåt hold", der gik via "Sant Celoni" og "Campins", over passet "Santa Fe" og ned til "Abucies", "Hostalric" og "Blanes" hjemover.

Præcis kl. 9 står alle klar til afgang, efter at have indtaget et solidt morgenmåltid. Madpakken er smurt og puttet i baglommen. Der trilles stille og roligt gennem et par trafikerede småbyer inde vi når frem til dagens første lille stigning, Jordbærerne. Umiddelbart forsættes op over passer "Sant Creu" endnu en lille stigning. Som Per udtrykte det, "Så er 2 og af dagens 3 stigninger overstået." Det skal lige siges den sidste er en 25 km lang stigning - dagens udfordring.

Udfordringen.

Første stop bliver i byen Sant Celoni, hvor de fleste får fyldt nye forsyninger af vand i drikkedunkene. Det er nemlig ikke muligt at købe vand nogen steder, de næste mange kilometer, og den store udfordring "Santa Fe" passet ligger nogle få kilometer forude. Vi triller langsom videre, drejer mod Campins i en rundkørsel og når snart til starten af dagens stigning.

Som ved alle større stigninger, startes der nu i 3 grupper, med 5 minutter mellem hver. De "tungeste" starter først og "bjergkongerne" sidst, således at der hurtigt kan blive samling på toppen. På den første halvdel af stigningen er der rimeligt samling på grupperne, men efterhånden som landskabet passerer forbi sprænges de 2 første grupper i stumper og stykker. Gruppetoen bliver gruppeto, det vil sige de andre passerer de først startene. Kendetegnenende for gruppetoen er dog, at her holder man sammen.

Her hygger man sig, snakker, holder pause og har også tid til at nyde de fantastiske udsigter, der åbenbarer sig efter ca. 10-12 kilometer, hvor vejen er lagt på "kanten" af bjerget. Der er storslået udsigt over hele dalen, de store skovstrækninger og de meget kuperede klipper der rejser sig på indvendig side af vejen.

En død muldvarp ligger på vejen et godt stykke oppe ad stigningen, det afføder dagens kommentar. Jørgen "Sømand" Rothmann udbryder spontant, "Det må godt nok være hårdt at være muldvarp heroppe".

Efter at have kørt på kanten over nogle kilometer, går vejen de sidste kilometer igen ind i noget skov. Det er en fantastisk smuk, helt lysegrøn, bøgeskov, hvor kildevand løber mange steder. HP og Rothman fylder det rene kildevand på dunkene, for som de siger "Hvis ikke der ligger bebyggelse ovenfor er vandet fuldstændigt rent og det smager faktisk rigtigt.

Spansk bjergluft, Kildevand og fadølsbamser.

Rutchebaner og frokost.

Efter små 2 timer samles alle i passet. Vejret er helt fantastisk. Omkring 22 grader og høj sol - en sjældenhed i 1100 meters højde. Forude venter nedkørsler i 4 etaper. Første del med store sving og udsigt til bjergskovene, hvis træer har mange smukke grønne nuancer. Denne første del slutter med et lang lige stykke, der falder 12% ned til et T-kryds. Der sniger cykelcomputeren op på 78 kilometer i timen - det er sjovere end rutchebanen i Fårup sommerland. Anden del går ad mere snoede veje, ned til restaurant "Hundelorten", hvor dagens madpakker indtages. Det er som sædvanligt flute med koteletter og som følge af dagens gode vejr, er der igen i dag tale om "varmt mad".

Tredje del af nedkørslen er en helt fantastisk slalomtur ned til byen Abucies. Højre venstre højre venstre alle 11 kilometer, så her er der virkelig muligt at få afprøvet sin køreteknik til det yderste. Nogle kører lige til grænsen, mens andre tager det rimelig roligt. Fjerde og sidste del er et langt lige stræk ned gennem dalen, hvor der trods kraftig modvind kan holdes en fart på omkring 40 kilometer i timen.

Belønningen.

Som sædvanligt holder vi ind ved den imponerende borg i Hostalric. På torvet drikker vi kaffe og spiser is. Nu venter kun den sidste rulletur via Tordera og Blanes. Nogen er åbenbart trætte, idet de interesserer sig voldsomt for, hvor langt der er hjem. Der indgås ligefrem væddemål og også dette er det en Frederikshavner der vinder. Det sidste stykke er forholdsvis fladt. Der er lige en enkelt pukkel, hvor man hører lidt stønnen og pusten ned gennem rækkerne.

Efter godt 5½ time på cyklerne og 136 kuperede kilometer er der dømt fadølsbamse ved hjemkomsten. Dagens bedrifter gennemgås minutiøst og hvis der var nogen der var lidt slatne på hjemturen, er det for de flestes vedkommende gået hurtigt over. DET ER VIGTIGT MED VÆDSKE.

Præsentation af Frederikshavnerne:

Tenna:

Glad pige der altid ligger placeret i smørhullet. Kendt for at have overskud til at studere myrer, selv på de store stigninger.

Brian:

Er med i alt, snakker med om alt, tog i dette år hans debutår flere bjergspurter ingen anede eksisterede. Kort sagt helt fremme i skoende både på bakker og i baren.

Carsten:

Tidligere kendt som Kamikaze-Carsten pga. sine evner på nedkørslerne. Er nu iført prikket bjergdragt. Kører ganske enkelt fra alle opad.

Finn:

Kendt for sine lange uldne cykelstrømper. Det skal man nu ikke tage fejl af. Finn kører fra de fleste på den store klinge og på et ben. Finn skal lære at snakke mindre når den stiger 16%.

Palle:

Den beskedne og anonyme hjælperytter. Kørte ganske enkelt forbi rødt hold på sin solotur til Sant Fileu.

Henrik:

Noget "død i sværen" opad, men leger med når det går nedad. Fik tilnavnet Leth pga. sin entusiasme ud i kameraets svære kunst.

Se billeder fra turen på: <http://nbc.cykling.nu>